Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. Den 1ste Januar 1882. 31te Aargang.

Ensformighed i Livet.

(Af Biskop O. F. Whitney.)

(Fra «Millennial Star».)

Der er intet saa vanskeligt at udholde som Ensformighed. Hvad enten det er i Lyd eller i Taushed, hvad enten det angaar Synet, Hørelsen, Lugten, Smagen, Følelsen eller alle fem Sanser tilsammen, det gjør ikkun lidt Forskjel. Der er intet mere sandt, end at Afvexling er Livets Kryderi; det, som gjør Livet nydeligt. Intet mere visdomsfuldt og godgjørende end den Lov, som foraarsager de idelige og mangfoldige Forandringer i Livets Omstændigheder saavelsom i Naturen. Alting bliver begribeligt og vurdeerligt ved Kontrast, og var det ikke for det Modsatte i alting, vilde man aldrig rigtigt kunne skjelne Godt fra Ondt, Glæde fra Sorg eller endog Lys fra Mørke. Jeg kunde nu slutte denne Skrivelse med den Bevidsthed, at jeg havde sagt omtrent alt, hvad jeg har at sige om denne Gjenstand, men jeg føler tilsinds at gaa lidt videre. Ensformighed bestaar i formeget af een Ting paa een Gang. At give Exempler paa alle dens forskjellige Skikkelser vilde kræve større Plads end Redaktøren kunde tilstede, mere Tid end Læseren kunde undvære, og større Evne end Skriveren besidder.

Naar man betragter Livet heltigjennem, kan det knap siges, at der er nogen Ensformighed. Naturen er et stort vel sammenpasset System af Forskjelligheder fra Begyndelsen til Enden, og endskjøndt den i nogle og maaske i alle dens Afdelinger, betragtet hver for sig, til sine Tider frembyder et Udseende af Ensformighed, saa er det blot fordi, at Tilskuerne har givet Slip paa Tanken om det Heles store omfangsrige Økonomi, og har indskrænket sin Betragtning til en enkelt Afdeling. Man kan ikkun med Rette klage over Livets Ensformighed, naar man er indskrænket til en eneste af dets mangfoldige Skikkelser eller man er for længe underkastet en eneste af dets mange Bevegelser. Men dette er ofte Tilfældet, eller man tænker

det er, og det er næsten eet og det samme.

Naar man seer sig om og betragter den dyriske Natur, saa kan man ikke undgaa at opdage, hvor viseligt og forsigtigt den store Skaber har forebygget Ensformighed i alt hans Værk. Hvor seer man to Ansigter eller to Skikkelser ganske ens? Hvor finder man to Stene eller to Stykker Træ, der ikke er af nogen Forskjel i Udseendet? Naturen har ikke dannet noget Saadant. Selv den duligste Kunstner, som beslitter sig paa at tilveiebringe et Antal af ensformige Gjenstande, om han udfører det aldrig saa godt, kommer han dog til forkort. Det Lovbud: „Der til skal Du komme og ikke længer!" er i Kraft, og saa vist som Naturen har bestikket, at alle Ting af ethvert Slags skal bære et eller andet Tegn eller Træk, hvorved det kan kjendes fra alle andre Ting, saa vist er det umuligt for Mennesket at tilsidesætte eller bryde Loven. Det Eftergjorte kan bringes til at ligne det Ægte saa vel og saa nøiagtigt, at det vil bedrage de usuldkomne Sanser, men alligevel vil der være en Forskjel, hvilken det vil være lige saa umuligt at faa bort, som at faa to Gran af Sten eller Støv til at indtage et og samme Rum paa en Gang. Det er godt, at det er saaledes. Antag at alle Mennesker var ens; enten velskabt eller det Modsatte. Hvor usigelig tør, slau og glædeløs en saadan Tilværelse vilde være. Ingen vilde kunne kjende Andre fra sig selv eller sig selv fra Andre. Det eneste Gode, jeg kan forestille mig at der vilde existere under en saadan Tilstand er dette, at Enhver vilde have meget let ved at elske sin Næste som sig selv, samt at see sig selv, som Andre saa ham. Men, alvorligt talt, hvor stupid og utaalelig Tilværelsen vilde være, dersom vi ikke kunde mødes, omgaas og omvexle vore Ideer med andre Mennesker, som handler, tænker og seer anderledes ud end os. Det Mishag, hvormed vi betragter Ens Bestræbelser, der tragter efter at ligne en Anden, er et Beviis paa, hvorledes man vilde føle under deslige Omstændigheder.

Det er naturligt for os at kjedes ved Ensformighed. Fornuften fordrer at enhver fornuftig Sjæl skal være et selvstændigt Individ, forskjellig fra alle Andre. I det huslige Liv findes tilstrækkeligt Beviis paa Menneskets medfødte Smag for Forskjellighed. Givte Folk er i Almindelighed ei alene hinanden ulig i Udseende, men ogsaa i Sindelaget.

Som det forholder sig i det selskabelige Liv, saa forholder det sig ogsaa i Naturen og i Kunsten. De mest behagelige Syn i Naturen er saadanne, hvori man seer en Blanding af dens forskjellige Skikkelser. Hvor yndigt er ikke Solskin efter Regn? Og hvor behagelig er ikke Regnen efter en lang Tid med Solskin? Det er Forandringen der gjør det. Solen skinner lige saa klart og deiligt før Regnen, og Regnen har i sig selv lige saa gode Egenskaber, naar det regner i tre Dage, som den velkomne Byge, der falder efter en lang tør Tid. Men den pludselige Omskiftelse til det Modsatte forøger Skjønheden, og uden dette vilde begge Slags Veir betragtes som ganske almindeligt og kjedsommeligt. De mest fortryllende af Kunstens Producter, Malerkunsten, Musiken eller Digtekunsten, er de, der indeholder en passende Blanding af de Elementer, som Kunstneren har i sit Omraade at benytte sig af. Et Maleri med Skyer, Solstraaler, Bjerge, en Flod eller en Sø, Skov og Eng, kunstnerisk fordelt, er langt mere tiltrækkende og forfriskende end et, der ikkun fremstiller een af disse Dele. Den

Maler, som smurte tykt paa med Sort og kaldte det en naturtro Udsigt over London i taaget Veir, var udentvivl heldig med sit Foretagende og fortjente Ros, men han kunde ikke overbevise sine Kritikere om, at det var et skjønt Syn at see. At der existerer Skjønhed i Ensomhed er sandt, men det existerer med Henhold til dets Omgivelser, hvis Forskjellighed danner Kontrasten, som gjør det Ensomme tiltrækkende.

Hvem vilde ønske længe at høre paa et Stykke Musik, som var een langtrukken Tone, skjøndt alvorsfuld og høitidelig? eller et udstrakt Sammenhæng af yndige Tonefald, Triller og Bævninger? Selv naar en blød og høist behagelig Melodi varer for længe, bliver den kjedelig; følgelig finder man i særdeles ypperlige musikalske Frembringelser en stor Forskjellighed af Bevegelser, Sammensætninger og Bøininger. Selv grove og disharmonerende Overgange, der er hæslige, om de bruges i Utide, er ofte indført til at afbryde Harmoniens Ensformighed, og ved at bringe de fine og de grove Virkninger i umiddelbar Modsætning gjøres hver især desmere kraftig og modtagelig. Det er med dette som med Solskinnet og Regnbygen.

Dersom Digteren vil behage sine Læsere, maa han ikke overlæsse sine Vers med billedlige Talemaader og fantastiske Spring, men heller ikke lade dem være aldeles uden Fantasiens Blomster. Han maa hverken indskrænke sig til lutter uforstaalige Talemaader eller benytte ene almindelige Udtryk. Han maa ikke forbruge alle hans Sprogs Ord til et Digt, og heller ikke binde sig til nogle faa Ord og Talemaader og lade dem forekomme altfor ofte i hans Skrifter. Skulde han begaa en af disse Feil, vil han skabe Ensformighed og give Anledning til Utaalmodighed og Foragt. Hvor trettende det er at læse et Stykke eller høre paa en Tale, hvori disse Yndlingssprog forekommer saa hyppigt. En nar-agtig Yndest for Lyd vil ofte lokke Talere saavelsom Skribenter til at gjentage og atter gjentage Ord eller Setninger, som de synes godt om, (og som de maaske i en forbigangen Tid har udvalgt og omhyggeligt opbevaret i Hukommelsen til fremtidig Afbenyttelse), indtil Læseren eller Tilhøreren i Tankerne ligesom træder tilside, naar et Blad vendes eller Taleren begynder paa et nyt Emne, for ikke oftere at rammes af de ubehagelige Stød. Og det er ikke at undres over; thi hver Gang Forfatteren eller Taleren ønsker at afrunde en Sætning med noget Smukt eller at fremstille, hvad han tænker skal optages af Tilhørerne for Kundskab, saa hopper Yndlingen frem ligesom Narren i Pantomimespil med sit: „Ha! ha! Her er vi igjen."

En forstandig Tilhører foragter saadant tomt Krammeri. Ord er Tegn paa Noget, og burde altid mene Noget. Dean Swifts Mønster paa god Stil i Literatur var „Passende Ord paa passende Steder." Dette er et ypperligt Motto. Dersom ethvert Ord, som bliver udtalt, mente Noget, vilde denne Verden være mere fredelig end den er; Forretninger vilde blive meget lettere udført, sand Veltalenhed vilde være mere overflødig, og at læse og høre vilde blive behageligt, hvor det nu ofte er ligefrem Tidsspilde og spildt Opmærksomhed.

Det Gode, som udspringer fra Forskjellighed i den synlige Verden viser sig tydeligt for dem, som reiser meget. Alle Reisende er ikke forstandige nok til at skjønne Reisens Værd og drage Nytte deraf. Mange reiser blot fordi det er brugeligt, samt fordi de har Penge og kan gjøre det, men, med Undtagelse af Forandringen paa Kost og Klima, har

de ikke megen Nytte deraf. Dog er der Andre, der ikke alene har Penge at reise for, men ogsaa Forstand til at bruge paa Reisen, og den Nytte, Saadanne drager af hvad de seer og erfarer i andre Lande og blandt andre Folk, er vissælig meget værd. Mænd, som altid er hjemme, altid beveger sig i en vis Kreds og under de samme Omstændigheder, staar Fare for at blive egensindig og indskrænket i deres Anskuelser. De seer ikke nok af Verden til at kunne rigtigt begribe enten dem selv eller deres Medmennesker, og ligesom Skoledrengen, der sagde: „Er der flere Stæder og Byer i Verden end denne?" tænker de, at det Sted, de bor paa, er det vigtigste Punkt i hele Verden, og at deres Slægt og Venner netop er Fløden af Samfundet, de Allerbedste af hele den menneskelige Slægt. Men for den Opmærksomme, den Forstandige, er det til stor Nytte at reise. Det oplyser Sindet, svulmer Hjertet og udvider Begrebet. Lad en selvklog Mand reise bort, lad ham see andre Stæder, andre Riger og Folkeslag, lad ham omgaas med dem, studere deres Literatur og iagttage deres Skikke, om han da ikke bliver en absolut Tosse, vil han snart lære, hvilken en lille Ting han er i Verden, og hvor ubetydelig hans Lærdom og Indflydelse er imod det saare Meget, der er til at opnaa. Og naar han har lært denne simple og vigtige Sandhed, saa har han lært den første Lektie i den store Kunst at blive vis.

(Fortsættes.)

Patriarkalsk Ægteskab.

(Af Helene M. Kimball Whitneys Skrivelse.)

De, som er opvoxet her i Utahs Dale og er blevet vant til det patriarkalske Ægteskab, har ikke havt saa meget at strides med, som de, der først indtraadte i den Skole. De maatte forlade sig paa den Almægtiges stærke Arm, og udsat for Forfølgelse, Sorg og Død, tog de deres Kors op og bar det med Heltemod for tilkommende Slægters Skyld, forventende deres Løn paa en tilkommende Dag. De forstod, at det var et Princip, der var indstiftet alene for at frelse og opløfte Menneskeslægten, ikke alene de Levende, men ogsaa de, der er døde uden Kundskab om den sande Vei til Frelse og Salighed. Det blev betragtet som en hellig og betydningsfuld Pligt, og de oprigtige Sjæle, som indgik i den Orden, gjorde det i Herrens Frygt.

Hvad andet Motiv end sand Tro og en fast Overbevisning om dette Princip kunde have beveget dem til at antage og praktisere en Lære saa modstridende deres Traditioner og den strenge Oplærelse, de havde modtaget af deres sekteriske Forældre og Forfædre? Hvo vilde vel ønske at udsættes for Latter og Spot og for at lade deres Venner og Frender vende sig bort fra dem med Kulde og Foragt? Hvo vilde lade sig underkaste saadanne Menneskers halvskjulte Uforskammetheder, som er bleven forbumsfulde af de overdrevne Fortællinger, som blev sat i Omløb af nogle Hvisse, som anstilte sig som Venner og som havende Tro paa Principet, men var falske og forræderske mod deres Brødre og Søstre, og uagtet Søstrene var dydige og tilbageholdne i de-

res Adfærd, og deres Motiver var lige saa ædle og rene som Ruths og Naomis, maatte de stiltiende taale at blive kaldt løsagtige Kvinder.

Vi kan læse Martyrers og mægtige Seierherrers og mange store og gode Mænds og Kvinders Historie, men de ædle Kvinders og Zions ubesmittede Døtres Historie, hvis Tro paa Israels Guds Forjættelser har sat dem istand til at triumfere over sig selv og adlyde den høiere Lov og hjelpe Guds Tjenere at stadfæste den paa Jorden, vil, endskjøndt deres Gjerninger er gaaet med Tiden og er glemt, paa en tilkommende Dag, findes optegnet af Englene med uudslettelige Bogstaver.

Profeten sagde, at dette Princips Efterlevelse vilde være den haardeste Prøve, de Hellige nogensinde vilde faa til at prøve deres Tro. Det var ikke hans Gjerninger, men den Almægtiges, og han sagde, at det vilde blive til Fordømmelse for alle, som indtraadte deri med urene Motiver, og at Ingen, som handlede uretfærdigt, kunde staa fast, saa stor en Prøve vilde det være, og at der vilde blive ikkun faa Mænd, der vilde være istand til at blive Frelsere paa Zions Bjerg.

Han forelagde hans Hustru Emma Læren om flere Hustruer, og hun modtog Undervisningen med Ydmyghed og gav ham tre unge Kvinder til Hustruer, som havde været en Tid i Huset hos hende, ligesom adopterede Døtre, og de levede lykkeligt sammen, indtil hun mistede Aanden og forhærdede sit Hjerte. De respekterede og elskede hende som om hun havde været deres Moder, og kunde ogsaa have vedbleven at være hos hende dersom de vilde hævet Forbindelsen imellem dem og Profeten; men da de ikke var tilsinds at bryde en Pagt, som de forstod var bindende ogsaa i det tilkommende Liv, saa foretrak de at forlade Huset.

Emma bedrog sine Børn og negtede for Alle, at Profeten nogensinde havde modtaget nogen Aabenbaring om det celestiale Ægteskab, eller havde praktiseret det, uagtet hun havde hørt Aabenbaringen læst og var et Øievidne til de tre Kvinders Vielse, og at han desuden havde fortalt hende om hver især, der var bleven beseglet til ham.

Nogle af disse, som faldt fra Kirken, og vidste mere end hun, om hvem der havde flere Hustruer, negtede det ogsaa; men der er for mange af Profetens Hustruer levende endnu her i Utah, saavelsom hundrede andre Vidner, der kan bevidne disse Mænds Hykleri, der, ligesom William Marks, apostaserede, fordi de ikke kunde tumle Kirkens Anliggender saa som de ønskede, og sidenefter tilbød Emma Smith deres Tjeneste, da hun, som hun selv tilstod, havde stiftet Josephiternes Samfund for at hevne sig paa Brigham Young.

Hvor lidet dog Verden, som hader og forfølger os, kjender til de Motiver, der bevegede dem til at antage og udføre de Principer Joseph Smith lærte. Mange af Mormonismens Lærepunkter, som lærtes af ham for over 50 Aar siden og for hvilken vi er bleven hadet, fordreven, og mange foruden Profeten og Patriarken er bleven dræbt, bliver nu proklameret af sekteriske Prædikanter, og de bliver rost og opløftet for saaledes at komme frem med nye Begreber. Saadan Blindhed er vissełig beklagelig.

Min Fader blev ofte kaldet en Profet, og jeg hørte ham sige i Nauvoo, at den Tid vilde komme, da der vilde blive en Lov i denne Nation, som vilde paabyde Mænd at gifte flere Kvinder. Profeten Joseph sagde, at ifølge Krig og Ødelæggelser vilde der blive saa faa

Mænd tilovers, at naar een blev seet, vilde der siges: „Der gaar en Mand." Esaias siger: „Dine Mænd skal falde ved Sverdet og dine Mægtige i Krig. Og dens Porte skal være bedrøvet og sørge, og hun, som er ene og trøstesløs, skal sidde paa Jorden. Og paa den Dag skal syv Kvinder tage fat paa en Mand og sige: Vi vil æde vort eget Brød og iføre os vore egne Klæder; lad os ikkun kaldes efter dit Navn; borttag vor Forsmædelse."

Dersom det er sandt, at „tilstundende Begivenheder kaster deres Skygger forud," saa har vi visselig ingen Aarsag til at tvivle om, at denne Profeti jo snart vil blive opfyldt. Det første store Bud, som Skaberen gav, er nu næsten gaaet af Brug blandt de saakaldte Kristne, som tager sig for at dømme os, og alligevel giver sig ud for at efterfølge den sagtmodige og ydmyge Jesus; men i Virkeligheden er de afvegen fra hans foreskrevne Regler, og har udvalgt saadanne Parter af den hellige Skrift, som tilfældigvis passer med deres egne Ideer, og Resten vil de ikke vide noget af, hvorimod de Sidste-Dages Hellige, hvem de kalder Bedragere og vildfarende, de antager det Hele, og tror det at være deres Pligt, at adlyde alle Evangeliets Fordringer. Istedetfor at aandeliggjøre det, tror vi, at det mener akkurat hvad det siger baade i det Gamle og i det Nye Testamente.

Eftersom nogle Sekter allerede har efterfulgt „Mormonerne" i nogle af deres Lærdomme, saa behøver vi ikke blive forbauset, om vi tilsidst hører, at de forsvarer flertalligt Ægteskab og erklærer det for lovligt.

Megen Umage har de gjort sig for at oplyse de saa skrækkelig uvidende og fordærvede Mormoner, som ogsaa har rigtigt skjønnet paa samme og ligeledes forstaar, hvormeget mer de har interesseret sig for os, siden de sandt, at vi istedetfor at omkomme, som de havde haabet at vi vilde, endnu levede og tog til i Midler, Magt og Indflydelse, langt borte her i Klippebjergenes Dale. De sender deres Bibel-Agenter til os for derved at overbevise os om vore Vildfarelser, hvorfor vi er taknemlig, eftersom vi ønsker meget, at den opvoxende Slægt i Zion skulde forstaa Skrifterne, som vor Lære er bygget paa.

(Fortsættes.)

De tolv apostoliske Dommere.

(Fra «Millennial Star».)

„Men Jesus sagde til dem: sandelig siger jeg Eder, at I, som have efterfulgt mig udi Igjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Throne, skal I og sidde paa tolv Throner og dømme de tolv Israels Stammer." Matt. 19. 28.

De Mænd, hvem Jesus gav de ovenstaaende herlige Løfter, fortjener visselig mere historisk Ihukommelse end blot at omtales i forbigaaende Bemærkninger. Det var de Tolv. Mænd, som han havde valgt og ordineret til at være hans Apostler og som havde fulgt ham i hans Pligters Udførelse paa Jorden. Petrus, Jacobus og Johannes omtales ofte som

store og fremragende blandt Disciplene. Paulus, der ikke tilhørte de Tolv, men hvis ypperlige efterladte Skrifter har gjort ham almindelig bekjendt og yndet, bliver ofte omtalt og henvist til, som en fremragende Apostel i Kirken. Judas omtales i Forbindelse med hans Fald, ved hvilket han tabte alle sine Rettigheder; men flere af de udmærkede Mænd, som udgjorde de Tolvs Kvorum i Aaret 31, og som var trofaste indtil Døden, synes at være ligesom tabt af Syne i Nutidens Taler og Skrifter. Jeg vil i denne Artikel meddele, hvad historiske Optegnelser fortæller om en af dette udvalgte Tal nemlig:

Andreas.

Denne agtværdige Mand, seer det ud til, havde den Ære at være en af de første af de tolv Disciple, som kaldtes af Frelseren. Han var en af de to, der hørte Johannes den Døber vidne om Jesus sigende: „See det Guds Lam!" og de fulgte strax Jesus og spurgte, hvor han opholdt sig, og gik med ham, og tøvede hos ham den Dag. Det er bevisligt, at den anden var Johannes, Evangelisten, som har optegnet denne Begivenhed, og som ogsaa blev en Apostel, og efterdi han var den allerynsgte af de Tolv, saa kommer hans Undseligheb altid tilstede, naar han hentyder til sig selv.

Andreas var Fisker og var født i Bethsaida, en galilæisk Stad beliggende ved Søen Genezareth. Simon Jonas Søn, som siden kaldtes Petrus, eller rettere Kephas, og blev den ypperste Apostel, var Andreas's Broder, af hvem han blev fremstillet for Frelseren, idet han, efter at være indbuden til Frelserens Opholdssted, gik hen og fandt Simon, sigende: „Vi haver fundet Messias." Og han førte ham til Jesum. Men der Jesus saa paa ham, sagde han: „Du er Simon, Jonas Søn; Du skal hedde Kephas." Kephas er paa græsk og latinsk: Petrus, som betyder en Stenklippe. Andreas var først en af Johannes den Døbers Disciple, og var udentvivl døbt af ham, ligesom hans andre Disciple var, og var saaledes beredt til den Mission og Fuldmagt, som blev givet ham af Jesum Kristum.

Efter Frelserens Himmelfart blev Andreas udvalgt til at arbeide i Scythia og de omliggende Egne, og han lader til at have gjort megen Fremgang der. Hans ydre Væsen var formodentlig af hin stille og fordringsløse Karakteer, som ofte er skjult for det offentlige Øie, undtagen naar Omstændigbeder fremkalder den, og han lader ikke til at have været nogen Skribent, eftersom han sagtens havde kun liden eller ingen Lærdom, undtagen den Moral, som læres ved Arnen og i Familiekredsen, men hans Arbeide som en inspireret Herrens Apostel var ikke derfor mindre kraftigt; thi det er bevisligt, at han var begavet som Missionær og Ordets Prædiker. Der siges, at da han kom til et Sted kaldet Amynsus, i hans beskikkede Arbeidsmark, blev han inviteret til at tage ind hos en Jøde, og formodentlig ogsaa til Synagogen, hvor han prædikede Evangeliet for dem og beviste af det gamle Testamentes Profetier, til deres Tilfredshed, at Jesus Kristus var Verdens Frelser. Han arbeidede tilsammen med sin Broder Petrus, som han traf i Synope, en berømt Stad ved det sorte Hav.

Historien siger, at stor Kraft fulgte hans Bestræbelser, thi Tegn og Mirakler stadfæstede hans Prædiken. Men naar denne store Mand viste sig den Mission og Fuldmagt værdig, som var ham anbetroet, gjennem hans Tjenestetid, hvad skal vi saa sige om den Standhaftighed og Trofasthed, hvormed han led en for-

færdelig og grufelig Død. I Petrea, en Stad i Achaia, gjennemgik han en af de mest rædselsfulde og hjerteskjærende Pinsler, som det nogensinde faldt i et Menneskes Lod at undergaa. Det seer ud til, at Ægenas, Proconsul i Achaia, paa et Besøg i Petrea, lagde Mærke til, eller maaske blev underrettet om af Evangeliets Hadere, at et stort Tal havde forsaget den hedenske Religion og slaaet sig til Kristi Kirke, hvorfor han stræbte at bevege Folket til at vende om til Afgudsdyrkelsen, og dette bragte ham sammen med Andreas, som havde Varetægt over Menigheden derstebs. Hvadenten Apostlen blev fremført for ham for at have udbredt sin Tro, eller han stod op for at forsvare de, der blev saa grusomt behandlet af Pro-Consulen, som bestræbte sig for at forskrække de Hellige, det vides ikke, men Andreas kom til at staa Ansigt til Ansigt med Tyrannen, og med hans naturlige Heltemod og Iver for Sandheden aflagde han Vidnesbyrd for Pro-Consulen og erklærede for ham, at dersom han vilde omvende sig fra sin Afgudsdyrkelse og med Ærlighed antage Evangeliet, vilde han blive frelst og salig i Messias's Rige. Pro-Consulen sagde, at „han vilde aldrig antage den Religion." Andreas talte frit og var forbitret over Regentens Adfærd og sagde, at han saa, at det var unyttigt at arbeide paa at bringe ham til at see sin Stilling og tilføiede tilsidst med temmelig skarpe Ord, at han var en Person, der var uimodtagelig for god Formaning, og forhærdet i sin Blindhed og sin Daarskab." Derover blev Ægenas saa opbragt, at han anvendte sin despotiske Magt og strax dømte Apostelen til Døden. Andreas, den fattige, ulærde Fisker, hvem Jesus havde kaldt til at være Menneskefisker, blev da for sit trofaste Vidnesbyrd greben og afklædt og pidsket paa sit nøgne Legeme af syv dertil beskikkede stærke Karle, og efter at hans bævende Kjød saaledes var lacereret, gjorde hans Ubholdenhed Ægenas end mere vred, og han befalede, at han skulde korsfæstes og lod hans allerede grueligt mishandlede Legeme surre til Korset med Reb istedetfor Nagler, saa at han maatte leve længer og lide større Pine. Men hans glødende Sjæl kunde ikke forfærdes. Istedetfor at klage over sin haarde Skjæbne, udtrykte han sig taknemlig for at kunne dø paa Korset — et Dødens Redskab, helliget ved Kristi Død. Han levede i to Dage, og hængende paa Korset talede han til Folket, indtil han flere Gange blev mat og kunde næppe tale. Tilsidst hørte Gud hans Bøn om at forløse hans Aand, som han opgav den sidste Dag i November. Aarstallet er usikkert. Saaledes forlod han Jorden formedelst Forfølgelsens grusomme Haand — en af de ydmygste af Kristi udvalgte Tjenere, hvem han gav den Forjættelse, at i den store Fremtid, som nu er nær, skulde de sidde paa tolv Throner som Dommere over Guds Pagtes Folk. (Forts.)

Ingen er klog nok til ikke at behøve Hjelp fra andres Kundskab.

Væn dig til at staa tidligt op og at gaa tidligt tilsengs; begge Dele er lige vigtigt, baade for Legemets Helbred og for Sindet.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Ved Aarsskiftet.

For to og firsindstyvende Gang ruller Tidens Tæppe op for Livets store Skueplads, og Ingen veed, hvilke Scener der i Aar vil komme til at passere.

Den politiske Himmel er overtrukken; tunge og mørke hænger Skyerne over vore Hoveder; den lumre Luft varsler om det kommende Uveir; men Ingen veed, hvor Lynet vil slaa ned. Dog veed vi vist, at ingen bange Anelser, ingen hemmelig Gru for Fremtiden opfylder os Sidste-Dages Hellige. Nei, med frit og freidigt Mod hilser vi Nytaars Morgen, fast stolende paa, at han, som i de forløbne Aar trofast har beskyttet Sine, heller ikke i Aar vil unddrage sig dem.

Det svundne Aar har isandhed været rigt paa store og rædselsfulde Begivenheder; et Aar, hvori kronede Hoveder faldt som Ofre for Snigmorderens Haand; et Aar, da Ødelæggelse paa Ødelæggelse har trykket sit uudslettelige Stempel paa de forskjellige Dele af Jordkloden. Opfyldes ikke Avisernes Spalter Dag efter Dag med Beretninger om de mest skrækopvækkende Ulykker. Og al denne Elendighed, al denne Jammer betragtes med stoisk Ligegyldighed, som en intetbetydende Sag. Arme forblindede Slægt — hvor maa vi beklage disse, som endnu i deres indbildte Storhed trodsigt stamper mod Braaden. Og vi, opfyldes ikke vore Hjerter med den dybeste Taknemmelighed, naar vi erindrer det svundne Aars mangfoldige Velsignelser? eller har vi maaskee ikke ret overtænkt disse? Dækker ikke Angerens Skamrødme idag vore Kinder ved Tanken om hvor ofte vi var misfornøiet og knurrede fordi det ikke altid skete, som vi vilde? Saa lad os standse et Øieblik og tænke os om.

Vist er der ogsaa blandt os, i det forløbne Aar skeet Ting, som fremkaldte mangt et klagende: „Hvorfor o Herre?" Vi kortsynede; hvor skulde vi tilfulde kunne forstaa, hvad der tjener os til Gode? — Vi kan ikke tænke tilbage paa det svundne Aar uden kjerligt at erindre vor afdøde Præsident Wilhelmsen; vist har Ingen bedre end han fortjent et varigt Minde. Der var noget for os saa uforklarligt i den Mands Død; Noget som dybt greb os alle. Var det Sorg? Nei, vi vidste jo at han kun nedlagde sin jordiske Gjerning for at gaa ind til en større og herligere; men hans Død indtraf paa en Tid, da vi netop havde stemt Glædens Harpe, og saa brast der en Streng, som for en Stund forvandlede vor Glædeshymne til et Sørgekvad; ogsaa her maa vi sige, Herrens Veie er' ikke vore Veie. Her maa vi ikke undlade at nævne Professor Pratt, en meget elsket, stor og vis Mand i Israel. Ligeledes de Halvfjerdsindstyves Præsident Joseph Young, Doktor Bernhisel, Feramorz Young og mange andre trofaste Mænd og Kvinder, for mange til at nævne, er hensovet i Fred, forventende en herlig Opstandelse. Disse er' Savn og Sorgens Minder, men har vi ikke ogsaa mange glade Minder? vissellig! Hvem kan andet end glædes ved Tanken om de Mange, der drog ud fra Babylon for at samles med Herrens Folk i det fjerne Vesten;

og vi som staar tilbage, glæder vi os ikke til den Tid, da ogsaa vi skal naa til Zion og samles med dem? Maaske mange af os har Udsigt til i det nye Aar at drage hjem? og I, som ingen Udsigter har, glæder Eder alligevel, Herren kan paa den utroligste Maade aabne Udvei for os. Forbliver vi trofaste, vil vi visselig komme hjem, og Gud give, at vi maa benytte den kostbare, maaske korte Tid, vi har at være her i, at vi aldrig maa see en Dag, da Herren vender sig bort fra os, fordi vi har glemt ham. Og nu, lad os sige Alfaderen Tak for det gamle Aar og begynde det nye med det faste Forsæt, som lydige Børn, taus at bøie os for hans høie Villie, og ikke, som Verden, lægge store Planer for Fremtiden, Planer, der maaskee snart vil briste som Bobler mod Virkelighedens kolde Mur, og med den Bøn, at Herren i det kommende Aar vil hjelpe os til Trofasthed og skjenke os den Fred, som overgaar al Forstand, ønsker vi Eder alle et glædeligt Nytaar!

Notits. Ældste Peter Sundwall, af Missionens Kontor agter at reise en Tur i Missionen og er herved bemyndiget til at eftersee Regnskaberne, prædike Evangeliet og administrere i Sammes Ordinancer, og vi anbefaler ham som saadan til Præstedømmets og de Helliges Opmærksomhed og beder dem at understøtte ham paa sine Reiser.

C. D. Fjeldsted,
Missionens Præsident.

Beskikkelse. Ældste J. C. Frost er herved løst fra sin Beskikkelse i Kjøbenhavns Konference og beskikket til at arbeide i Aalborg Konference under sammes Præsidents Bestyrelse.

C. D. Fjeldsted,
Missionens Præsident.

I Japan er 50,000,000 Agre brugeligt Jord, men ikkun lidt over en Fjerdedel deraf er dyrket; dog er der i 1880 avlet over 25,000,000 Tønder Ris. [D. News.]

Af Guld har de Forenede Stater i Aaret 1880 produceret til et Beløb af 36,000,000 Dollars, og af Sølv 27,000,000. [D. News.]

Fra Arkansas høres om et mærkværdigt Tilfælde af Guds Straf: John Freeman og Robert Nelson, Landmænd ved Little Rock, som bandede Gud, fordi han tillod, at de maatte lide Tab af Mangel paa Regn, er bleven ihjelslagen, den ene ved et Slagtilfælde og den anden ved Lynild. [D. News.]

De kvindelige Hjelpeforeninger i Utah havde i October Maaned i Behold

tætved 20,000 Bushler Hvede, omtrent 3,500 Dollars i Penge, og Bygninger og Gods til en Værdi af over 37,000 Dollars. [D. News.]

Det ældste Medlem. Almira Covey af Saltsøstad indsender det Følgende under Dags Dato: (18de Nov.)

Da jeg i «The News» har læst en Efterspørgsel om, hvo er det ældste nulevende Medlem i Kirken, saa ønsker jeg at indberette, at jeg blev døbt i Cayuga Sø i Ny York Stat, sidst i August 1830 af David Whitmer og confirmeret af Joseph Smith, Profeten, snart efter. [D. News.]

Held i Uheld. I Morges (den 18de Nov.) kom den Efterretning fra Alta, at en Mand ved Navn John Hanford, igaar Eftermiddags, paa Veien fra Big Cottonwood til Alta City, idet han passerte Emma Hill paa et steilt Sted, havde ved sine Trin foraarsaget et Sneskred, hvilket førte ham en 800 Fod ned, hvor han standsede nogle Skridt fra en 25 Alen høi Klippe, og undslap med nogle faa Saar. At han var nær ved Biergets Top, da Skredet begundte, var udentvivl det, der frelste hans Liv. [D. News]

Mange Kartofler. I Bountiful i Utah er i Aar (1881) avlet 600 Bushler Kartofler pr. Ager, og paa Perkin-Coltrins Mark opsamledes af een Ager (6 Skjepper Jord) 1076 Bushler af de saakaldte „tidlige Roser." For Sikkerheds Skyld blev baade Jordstykket og Knollerne maalt af fire Mænd. [D. News.]

Fra Minnesota. Førend Ældste Palmer reiste hjem, fik han Brev fra Ældste Mads Andersen, som præsiderer over Minnesota Konference, hvori han giver en Beretning om en mærkværdig Begivenhed. Broder Andersen havde døbt et Par Folk, og de havde en Søn, tolv Aar gammel, som var blindfødt. I Foraaret drømte Drengen, at Brødrene prædikede det eneste sande Evangelium, og at dersom han blev døbt af dem, da skulde han faa sit Syn. Han fortalte Forældrene det, og de tilstedte ham at blive døbt. Næste Dag kom Brødrene Andersen og Jacobsen dertil efter sex Maaneders Fraværelse, og han blev døbt og begyndte at blive seende.

Sidst paa Sommeren fik Drengen uheldigvis et stort Søm jaget ind i sin Fod og døde af Følgerne deraf i Efteraaret. Han var en ualmindelig klog Dreng, og kort før hans Død prædikede han for nogle unge Folk med saadan besynderlig Kraft og Aand, at de ikke alene blev forbauset, men overbevist om Sandheden i hans Vidnesbyrd. Følgerne blev, at da Brødrene kom dertil, kom syv af de unge Folk, som havde hørt Drengen prædike, og forlangte Daab af dem osv. [D. News.]

Visdomsord.

En ypperlig Regel at iagttage i alle Tvistigheder er den: At komme frem med milde Ord og kraftige Argumenter, og ikke saa meget stræbe at ærgre Modstanderen som at overbevise ham

---

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetsløb.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke-Mormon.)

(Fortsat fra Side 80.)

Aldrig saasnart var Rygtet om Guldet udspredt, førend Alverden kom i Bevegelse, og det syntes, som at Alle hastede for at komme afsted til det gyldne Land. Der var vist næppe nogen civiliseret Nation, som ikke sendte nogle glædedrukne Sjæle til det gyldne Paradis, som Mormonerne havde fundet. Et Paradis, som snart blev forvandlet til et bogstaveligt Opholdssted for alle Djævle. Men fra selve Unionens Stater kom Koloni paa Koloni ilende vestefter. Guldet var Aarsag til denne Bevegelse i Førstningen, men da denne forbausende Strøm voxede og blev meget stor, kom den til at ligne en overmægtig Races Vandring for at stifte en ny Stormagt. Dette blev ogsaa tilsidst dette Foretagendes rette Skikkelse. De Helliges Udvandring synes blot at have været et forudgaaende Stød, som hele Amerika i sin Tid skulde fornemme.

Der var af det bedste amerikanske Blod i disse Emigrantselskaber, og de førte Elementer nok med til at begynde en ny Stat; men der var ingen banet Vei til Guldlandet: der var femten Hundrede engelske Mil imellem de vestlige Udkanter og Saltsøstad. Mormonernes Zion blev derfor Nationens Halvveishus. Men de begjerlige og opflammede Emigranter kunde ikke saa godt udholde den besværlige Reise, som de Hellige, og længe førend de naaede Bjergene, begyndte de at efterlade noget af deres rige Læs paa Veien. Hele Veien var som bestrøet med deres værdifulde Fragt med Ruiner af Vogne og med døde Oxer og Muler. Naar de naaede Saltsødalen, var deres Taalmodighed ialmindelighed endt, og de var meer eller mindre modfalden. Mange havde belæsset deres Vogne med Klædningsstykker og andet Kram, samt Værktøi og Redskaber, idet de forventede Leilighed til at sælge det; men de, med de Øvrige, blev overvunden af Guldfeberen i den Grad, at de rasede af Utaalmodighed over den strenge og kjedsommelige Reise. De hørte ogsaa, at Dampskibe var afgaaet fra Ny York til Californien med Kjøbmandsgods, og det gjorde, at Spekulanterne rent tabte Modet, og det, som de havde bestemt for Californien, blev solgt i Dalen. Led og kjed af deres medførte Gods og ypperlige Udstyr, overlod de næsten Alt til Mormonerne for omtrent, hvad de vilde give dem; f. Ex. en Hest eller Mule modtoges gladelig af Guldsøgerne som et bedre Befordringsmiddel, for en Vogn med Stude og Tilbehør samt noget af Læsset.

Saaledes blev Mormonernes Trang, ved et utænkeligt Tilfælde, pludseligt afhjulpen, og deres Kvæghjord blev ogsaa betydeligt forøget, og det med et godt Slags.

Saaledes blev Hebers mærkværdige Profeti opfyldt med en ualmindelig Nøiagtighed. Gods fra Staterne blev solgt der paa Gaden billigere end i Ny York; i nogle Tilfælde for en Tiendedel af, hvad det havde kostet. Hvad Brigham spaaede de Hellige, da de forlod Nauvoo, blev ogsaa opfyldt, idet de inden fem Aars Forløb var bedre stillet end de nogentid havde været.

I Aaret 1852 holdt Folket i Utah den 4de Juli med stor Høitidelighed.

Samme Aar ansøgtes Regjeringen om Anlæggelsen af en national Jernbane og en Telegraflinie fra Missourifloden via Saltføstad til Pacifikkysten, og Ansøgningen undertegnedes af Guvernør Young. Saaledes er Mormonerne virkelig ogsaa de Første, der har paatænkt og foreslaaet et saadant Foretagende.

I 1854 holdtes paany Møder for atter at paatale Jernbanens Sag.

XIII Kapitel.

Guldsøgernes Overraskelse ved at finde Mormonernes nye Hjem. — Stansburys, Gunnisons og Andres Anskuelser om Mormonerne.

Løitnant Gunnison siger: „Disse Deserets Stifteres særegne Karakteer, kraftige Virksomhed, Enighed og Forhaabninger, ansporet og oplivet af deres religiøse Anskuelser, fortjener at lægges Mærke til, og denne Gjenstand er lige interessant for Politikeren, Filosofen og Theologen. Vi fandt dem i 1849 organiseret som en Stat, med alle lovgivende, juridiske og regjerende Embeder beklædt, under en republikansk Konstitution, tolerant i Religion."

En Guldsøger skriver tilbage til Ny York saaledes:

„Det Kompagni af Guldgravere, som jeg havde den Ære at kommandere, ankom her i Saltsødalen den 3die dennes (Juli 1849), og tænk hvor overrasket vi blev, da vi efter en tolv Hundrede engelske Mils Reise over en øde Ørk, imellem høie Bjerge og gjennem vanskelige Passer, pludselig og næsten uventet befandt os i et Paradis. Ved Synet af disse Tegn paa Kultur midt i Ørken blev vi overvunden af Forundring og Glæde. Nogle græd, Andre raabte Hurra! nogle loe, og nogle sprang og dansede af Glæde, og alle følte sig usigelig lykkelig ved atter at befinde sig omgiven af Civilisation. Vi søgte forgjæves efter Steder, hvor Handel og Forretning foretoges. Vi saa ingen Hotel eller Herberg, ingen Kage- eller Ølbod, ingen Skildte, ingen Barbeerstuer, ingen Kramboder eller andre Udsalgssteder, ja endikke et Bageri eller Udsalg af Brød. Her var altsaa noget Nyt — et helt Folk ligestillet, som alle levede af deres Arbeide; Alle dyrkede Jorden eller gjorde andet nødvendigt Arbeide. Jeg tænkte først, at det var et Experiment, en Orden, der var oprettet for at udføre Mormonismens sociale Principer. Men, ved at spørge mig for fandt jeg, at en Række af indtrufne uundgaalige Omstændigheder var Aarsagen til denne besynderlige Stilling. Der var intet Herberg, fordi der havde ingen Reisende været, ingen Barbeerstue, fordi Enhver barberede sig selv eller lod Skjegget voxe; ingen Handelsboder, fordi de havde Intet at sælge. Der var fuldt op af Haandværkere og Syersker, men de behøvede ingen Skildt ude, fordi de var kjendt af Alle, og alle Andre maatte arbeide paa at opdyrke Jorden, dersom de ikke vilde dø af Sult, thi Landet var nyt, og langt borte fra andre beboede Lande. Hver havde sin egen Lod og byggede derpaa, og de Fleste havde desuden et Stykke Jord længere borte. Denne By var bygget i Løbet af ni Maaneder, og mange mindre Byer var anlagt Syd og Nord i Landet.

Dette Territorium, Stat, eller som Nogle kalder det, mormonske Stormagt, kan med Rette betragtes som et af vor Tids største Vidundere, og, efter sin Alder, som den mest storartede af alle Republiker, kæmpemæssig allerede i sin Barndom. Dersom disse Mennesker var saadanne Tyve og Røvere, som deres Fiender i Staterne siger dem at være, saa maa jeg indrømme, at de har storlig

forbedret sig siden de kom her ud til Bjergene.

I Dag bivaanede jeg deres Gudstjeneste under aaben Himmel. Der var flere Tusinde velklædte Mennesker forsamlet, som saa forstandige ud; Nogle kom tilfods, nogle kjørende og nogle ridende. Damernes Skjønhed og nette Paaklædning mindede mig om Hjemmet i Østen. De havde et Sangkor af begge Kjøn, som udførte deres Pligt særdeles godt, og et Musikkorps med forskjellige Slags Instrumenter. Luften fyldtes med høitidelid Velklang, og en Hr. Grant opofrede en alvorsfuld Bøn; hvorefter Brigham Young, Samfundets Præsident, holdt en lang Tale, som indeholdt noget Politik, megen Religion og Filosofi, og Lidt om Guldet, idet han henviste til hvorledes England havde vundet Rigdom, Styrke og Herlighed af sit Kul, Jern og Industri, og hvor svag, fordærvet og nedsunken Spanien og Spansk Amerika var bleven formedelst Guld og Sølv og Lediggang.

Han bemærkede videre, at Folket her vilde ansøge om at blive organiseret til et Territorium under den amerikanske Regjering, uagtet de var bleven saa ilde behandlet, og at dersom det blev dem skjenket, vilde de haandhæve de Forenede Staters Konstitution og Love; til samme Tid talte han strengt mod Regjeringsmændenes Uretfærdighed og fornærmelige Handlemaade.

„Men," sagde Taleren, „vi tigger ikke noget af dem. Vi er lige glade, enten de bønhører os eller ikke. Vi vil aldrig tigge noget af en Nation, der har forjaget os fra vort Hjem. Giver de os vore Rettigheder, saa er det godt, og gjør de ikke, er det ogsaa godt; de kan ikke gjøre værre end de har gjort. De og vi og alle Mennesker er i den store Guds Haand, som vil regjere og styre Alt til det Bedste, og Alt vil blive til Gavn, og Enden vil blive god for dem som tjener Gud."

Saaledes lød en Del af den Tale, vi hørte paa i Bjergenes Kamre. Mormonerne er ikke døde, ei heller har de tabt Modet; og dersom jeg ikke tager feil, saa bor der en høimodig, driftig, standhaftig og demokratisk Følelse i deres Bryst, og de vil befolke dette Bjergland med en Race af modige Mænd, og de vil have Indflydelse paa Nationens og hele Verdens Skjebne, for en hundrede Generationer. I deres Religion lader de til at være kjerlig, andægtig og alvorlig; i Politik driftig og bestemt; i deres huslige Omgang stille, venlig og tilfreds, og i Flid, Dulighed og Kundskab kan ikke mange maale sig med dem, og ingen paa Jorden kan overgaa dem. Jeg havde mange besynderlige Følelser, medens jeg betragtede denne nye Civilisation voxe op saa pludseligt midt i Ørken. Jeg vilde ønske, at jeg kunde vaagne af min Guldbrøm og finde den blot en Drøm, og gaa og sysle med mine huslige Anliggender saa rolig, glad og tilfreds som dette mærkværdige Folk."

Løitnant Gunnison siger: „Disse Mormoner er af alle religiøse Folk, jeg har været iblandt, de mest alvorlige og ivrige. Det synes at være en bestandig Opofrelse, hvilket bringer mig til at tro, at de Fleste er ærlig og oprigtig.

De bekjender dem til aldeles Adskillelse mellem Kirke og Stat, men deres politiske Karakteer og Administration føier sig efter det theokratiske eller religiøse Element. De vil gjerne benævne deres Regjeringssystem «Theo-Democrati», og siger, at i civil Henseende er deres Stilling i Lighed med Israeliternes i gamle Dage under Moses. Men for de Ulydiges Skyld, og for Frem-

mede er det nødvendigt, at der er lovgivende Forsamlinger og Domstole.

Virkningen af den Skik at kalde hverandre Brødre og Søstre viser sig i deres daglige Vandel og skaber en kjerlig Forbindelse mellem dem, som ofte kommer sammen. Børnene modtager Indtrykket deraf paa deres Hukommelse fra deres tidlige Alder, og deraf kommer en familiær Følelse. En lille Dreng blev gjort det Spørgsmaal: „Hvis Søn er Du?" og han svarede frit: „Jeg er Broder Packs Søn;" det er kun en Ubetydelighed, men et stemplet Mærke paa mormonsk Samfund. Den hele Ordens Vel bliver saaledes hver Enkelts Interesse; og Hjerternes Forening gjør, at Hænderne forenes i Alt, hvad der angaar Statens Ære; og følgelig seer vi her et Folk voxe op og trives, der er vor Tids mest dristige og standhaftige Folk. Deres Fællesskab er begrundet paa deres religiøse Pligt og paa Lydighed til hvad de kalder Evangeliets Lov. Det overgaar de socialistiske Filosofers Ideer, at menneskelige Foranstaltninger kan forbedre og fuldkommengjøre Samfundet, uafhængigt af Guds aabenbarede Ord.

(Fortsættes).

Udtog af et Brev,

dateret Aarhus den 27de Dec. 1881, og skrevet til Præs. C. D. Fjeldsted.

Jeg vil sige med Henfyn til Bro. Frost, vil det være os en Glæde at modtage al den Hjelp, han kan yde os i denne Konference. Jeg hører fra Randers, at Bro. J. S. Jensen er ikke vel eller har været i længere Tid; vort Haab og vor Bøn er, at det maa blive bedre med ham. Ældste A. C. Nielsen er nu her, og vi er glad derfor, thi han er en Prædiker og en god Mand ogsaa. Bro. J. M. Christensen gaar det ogsaa godt med og han er mig en stor Hjelp. Jeg føler taknemmelig for ham og for alle Brødrene i Konferencen, thi de er alle Mænd med rene Hjerter og Motiver, og vi er alle i den bedste Forstaaelse med hverandre. I Dag fik jeg Brev fra Bro. H. Jørgensen. Han har det efter min Mening godt i enhver Henseende. Han ligger ikke og venter paa, at Noget skal skee, men er stadigt i Bevegelse og reiser meget tilfods. Han nyder særdeles god Helbred og er i godt Humør. Han skriver, at Bro. M. Rasmussen er en virksom Mand og gjør sit Bedste. Der er gode Udsigter i hele den danske Del af Konferencen. Der synes at aabne sig Udsigter for en hel Del af de Helllge at emigrere.

Brødrene i min Nærhed beder hilse Dem og Brødrene, og maatte de have Helbred og overflødigt af den gode Aand, samt en lykkelig Tid i det nye Aar, dette ønskes af deres Broder osv.

J. J. Jensen.

Glædeligt Nytaar!

Mel.: Fryd dig, o Jord o. s. v.

Nu gamle Aar! Din Sorg, dit Savn
i Glemsels Skjød forgaar;
og Haabet fødes i min Favn
om glædeligt Nytaar.

Saa mange glade Minder frem
for Sjælens Øie staar;
de bringer til mit Hjerte hjem
et glædeligt Nytaar.

De staar som Roser for min Sans,
hvis Duft mit Hjerte naa'r;
de slynger om min Sjæl en Krans,
Et glædeligt Nytaar.

Hils Nytaarsdag, min Sjæl, med Sang,
som Fuglen udi Vaar!
Thi byttes nu din Fortids Trang
med glædeligt Nytaar.

O, spørg ei Sjæl, spørg ei, hvordan
til Glædens Maal du naa'r!
kun Eet — Tilfredshed — give kan
et glædeligt Nytaar.

Er Hjemmet ringe, er din Vei
end knudret tidt og haard;
lev tro for Gud, da tvivle ei
om glædeligt Nytaar!

Vær trøstig, Broder, Søster, Ven!
Ved Gud Alt godt vi faa'r;
han giver os fra Himmelen
et glædeligt Nytaar.

K. Hartmann.

Forældre burde gjøre det til en Regel, aldrig at smile eller paa nogen Maade ytre Fornøielse eller Glæde over noget Træk hos et Barn, som de ikke ønsker skal voxe og trives tilligemed Barnet.

Rettelse. I forrige Nummer af Stjernen Side 89 staar: syv hundrede Jøder læs: syv Millioner.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.